

Spejdernes Magasin

49. årgang nr. 1

Januar 1965

Nej, ikke LANGE bukser –

Sætternissen havde i december-nummeret spillet redaktionen et slemt puds, som skaffede redaktør og korrekturlæsere en urolig jul.

I artiklen fra spejderchefen: »Ved lejrbalet« var der faldet en linie ud i sidste spalte øverst, så det kunne se ud, som om Thorkild Glad gik ind for lange bukser til uniformen.

Vi iler med at rense spejderchefen for mistanken om at nære sådanne anskuelse, og for samtidig at gøre alle opmærksom på, at lange bukser ikke hører til en reglementeret spejderuniform.

Det famøse afsnit skulle have lydt:

Det vil sige, at senest 1. november skulle du være begyndt at gå med knickers – og under ingen omstændigheder lange bukser – til uniformen.

Bogormen anmelder:

Fremragende tegnede »billedbøger«
fra London og Paris

Miroslav Sasek: *Sådan er London.*

– *Sådan er Paris.*

Pris: kr. 19,75 pr. stk. Gyldendal. Den tjekkiske tegner M. Sasek har opnået stor berømmelse for sine illustrerede bøger om alverdens hovedstæder og store byer, hvoraf Gyldendal nu har udsendt »London« og »Paris« på dansk i oversættelse ved Jørgen Aarup Hansen. – Begge bøger giver, i Saseks udsøgte og humoristiske tegninger og en vittig og instruktiv tekst, en gennemgang af de to verdensbyer. På en ganske fortræffelig måde er det lykkedes at indfange stemningen i de to hovedstæder, og selv om man naturligvis ikke kan bruge bøgerne som egentlige rejseforere, er det dog helt sikkert, at man får udpræget lyst til at besøge de to steder og se på dem med Saseks øjne. Man kan ikke undgå at lære en hel masse af disse bøger, og for dem, der har været der, vil det være ligesom et kært gensyn.

En bog til at vokse op med

»Danske Folkeeventyr«, udvalgt og genfortalt af Preben Ramlov. Ill. af Thormod Kidde.

Pris: kr. 29,50 hft. Gyldendal.

Rynker du på næsen, når du hører ordet »eventyr«? Og tror du, at det kun er noget for mindre børn? Så må du tro om igen. Prøv at tage denne bog i hånden, blad i den og du vil

BOGHYLDEN

straks indfanges af dens spændende tegninger og morsomme og interessevækkende tekst. – De 36 historier er genfortalt på et moderne og mundret dansk, og du kan slet ikke undgå at bemærke, at her har vi en dansk fortællings-skat af uhyre betydning. Prisen vil jo nok afholde dig fra selv at købe denne bog, men det er så absolut en, som du bør anbefale dine forældre at anskaffe. I vil få en bog af stor og blivende værdi, og mange gæve historier vil få dig til at klukke af latter, men samtidig få dig til at spekulere over den dybere liggende mening bag de festlige historier. Læs den nu, og vi garanterer, at det vil blive en bog, som du vil vende tilbage til mange gange i dit liv. – Læs om »Hans, der drog ud for at finde sin angst«, om »Bjørnemanden«, »Hanens romerrejse«, om »Trillevip«, »Kylle-rylle« og »Fiddidaw«: de vil blive kære venner for dig.

Wacambistisk spejderhat

I toget, der førte Wacamba-patruljerne mod syd fra Rold skov, blev fundet en spejderhat. Den kan fås ved henvendelse til Gert Hansen, Lindevej 9¹, Slagelse, tlf. (01) 52 38 57.

I dette nummer:

Forsidebilledet: Lejr- og pionerarbejder kræver håndslag, træning samt ordentlige materialer. Læs artiklen om tovværk side 10. (Foto: Rasmus Nielsen).

Berigtigelse	2	Søspejdere	9
Boghylden	2	Tovværk	10
Skovmænd: Nyng	3	Indianertegn	13
Sjov i sne og sol	4	Kim – Alverdons lille ven	15
Redning af fugleart	6	Junglenyt	16
Udenlandske lejre	6	Spejdertidende	17
Januar i naturen	8	Æressiden	19

NYING

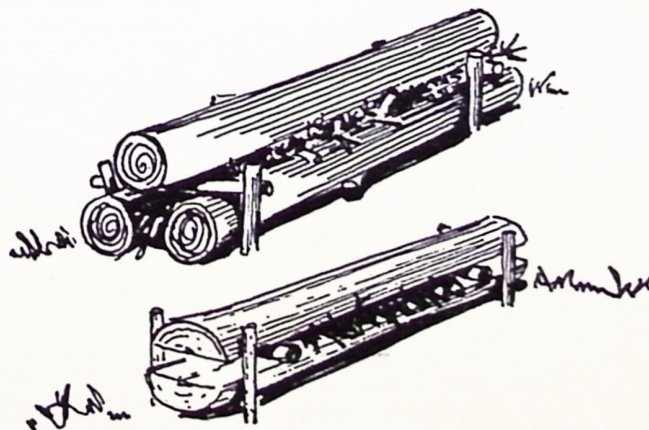
Vi står nu overfor den koldeste del af året, og samtidig midt i vor »lejr sæson«. Desværre viser det sig også at mange skovmænd viger tilbage for at tage på hejk netop på denne årstid. Mon ikke det skyldes at de er begyndt for sent på sæsonen, og slet ikke har nået at blive trænet op til at klare denne periode? Det er også til at tage modet fra den bedste, hvis man først må gå og halvfryse indtil man skal i poserne, og så knagfryse hele natten. En sådan nat kan vel nok være lang.

Når man fryser om natten, er det ikke så meget kulden i luften som berøringen med den kolde jord, der bevirker at man fryser. Den første betingelse for at holde varmen er at man er godt isoleret mod den kulde jorden afgiver. Her er granris et fortrinligt materiale, som næsten er bedre uden nåle end med. Et ordentlig lag granris virker effektivt og så er det næsten som at ligge på »springmadras«. Det næste som skal være i orden er bivuaken. En bivuak tækkes så den er helt tæt, og ikke større end at I lige kan være der (se Sp. Mag. nr. 8 og 9 1962), så er man også godt isoleret mod luftens kulde.

Nu hænder det jo at temperaturen kommer ned på adskillige grader under frysepunktet, og der vil det jo være rart at kunne lufte luften i bivuaken, så at ens udånding ikke dækker hele soveposen med rim i nattens løb.

Fra finske skovarbejdere, som jo mange steder lever det vi kalder skovmandsliv, har vi fået »Nyingen«. Finske skovarbejdere har haft de samme problemer som vi har om vinteren, men bare meget værre, og de har løst dem ved at opfinde en båltype som kan passe sig selv hele natten. »Nyingen« var en fortrinlig »Kakkelovn« ja man kan vel kalde den for en »Døgnbrænder«. Man har i 15 graders frost prøvet at måle temperaturen i en bivuak hver time hele natten igennem både i bivuak som blev opvarmet af Nying og reflektorbål. Nyingen var bedst, gennemsnitstemperaturen var ca. 10 graders varme, og på det koldeste tidspunkt som målt kl. 6,00 om morgenen var temperaturen ca. 0 grader. Der var på intet tidspunkt frostgrader i bivuaken.

Varme i bivuakken

Og hvad er så en Nying.

Man skal bruge en »træklods« ca. 1 meter lang og 25-35 cm i diameter. Dette stykke træstamme flækkes, og det kan nemt og hurtigt gøres ved

hjælp af nogle kiler af hårdt træ og din dolk.

Den ene del skal nu danne underdelen af Nyingen, og den placeres ca. 1 meter væk fra bivuakens åbning. Rundingen skal nedad mod jorden. For at den kan ligge fast bør man hule lidt af jorden væk under kævlen og samtidig slå fire træpløkke i jorden, så at Nyingen ikke kan rulle væk i nattens løb. Man hugger nu spåner løs på indersiden af begge de to halvdele, således at ilden har noget at fænge i. Derefter tændes et bål på den anbragte underdel. Når ilden har fat i starten kan man lægge et par tyndere pinde på tværs i begge ender således at der bliver 6-7 cm luft mellem overdel og underdel. Når ilden har godt fat, fjerner man igen de to pinde så at de to stykker kommer til at ligge

helt sammen igen. Du har nu en kakkelovn, som sørger for at du kan ligge lunt og godt hele natten.

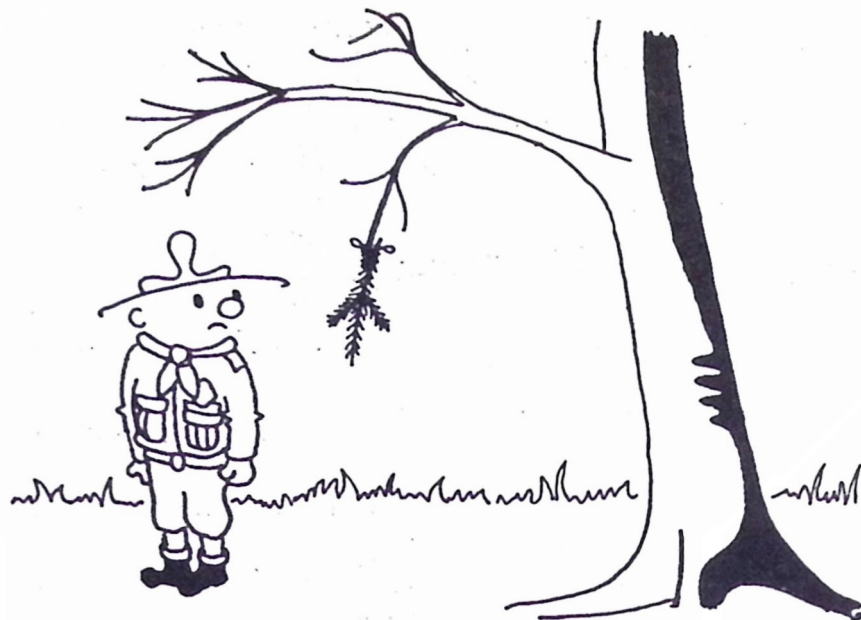
Sov godt.
Bjørn Glyng.

PATRULJEN PÅ VINTERSPORING

Sporing hører til vinterens kæreste udendørs sysler, men det kniber med at finde variationer fra de sædvanlige gibsklatter. Naturligvis kan man også se patruljer, der bruger røde, blå og grønne uldsnore men er det ikke temmelig trivielt?

Måske skal man ikke ligefrem gå til yderligheder, som patruljen der forleden brugte Blå Valo (vaskepulver) til sporing i Hareskoven; men der skulle også nok være andre muligheder.

I stedet for uldtrådene kunne man jo for eks. anvende bast. Små beskudne stykker bast diskret anbragt i træer og buske gør sporingen vanskeligere og dermed morsommere. Passer det sig ikke også bedre for spejdere end skrigende uldtråde...? Men husk at samle såvel bast- som uldtråde ind efter brugen.

Sjov i sne og sol

Ikke tegnestifter, men tændstikker

Tegnestifter i træstammer er absolut en uskik. Dels ødelægges det træerne, dels glemmer man ofte at få dem pillet ud igen allesammen. Det kan afstedkomme katastrofer, når stammerne til sin tid skal skæres op. Er uheldet ude, risikerer man at savbladet springer.

Nej, prøv hellere sporing med tændstikker, der placeres sådan, at svovlet angiver retningen til næste spor. Tændstikkerne anbringes nu yderst ude i skovvejens rabat, hvor de ikke trampes ned, og hvor de ikke bemærkes af andre end dem, der skal se dem. Ved tændstiksporing kan man iøvrigt konstruere sit eget sporingssystem, f.eks. kan antallet af tændstikker angive, hvor mange gange 50 m, der er til næste spor, o.s.v.

Ærter kan iøvrigt også bruges, men der skal naturligvis ikke benyttes mere end et par stykker til hvert enkelt spor.

På uvant plads...

Gammelkendt, men vist alt for lidt benyttet, er den sporing, der består i at følge spor gennem gen-

stande fra naturen placeret på forkerte steder: Bøgegrene i grantræer og omvendt. — En sådan sporing kan varieres på utallige måder, og byder på den iøjnefaldende fordel, at ingen andre end dem, der er ude på sporet, vil opdage dette. Man risikerer derfor ikke at andre ødelægger legen gennem at slette spor, ændre ved pile m.m.

Sporing i sne

Skulle vi være så heldige at få sne, er I nogle slemme finker, om I ikke griber chancen for en rigtig snesporing. Lad f.eks. patruljeassistenten være sporafsætter. Han kan have støvler eller sko på med et karakteristisk mønster, eller have en tøjsnor eller lignende under sålerne. Han kan også være udrustet med en særlig sporstok, d. v. s. en stok der i spidsen er forsynet med en »dums«, der afsætter tydelige og let kendelige mærker, som ikke forveksles med, hvad der kan tænkes afsat af almindelige skovgæster. En højhælet damesko (husk for alt i verden at spørge din mor først) er udmærket til formålet. — En sådan sporing på grundlag af »virkelige« spor, kan

være noget af det mest spændende, man kan tænke sig.

»Hundene efter haren«

Patruljeassistenten er »haren«, der jages af patruljens øvrige medlemmer, »hundene«. Hver hund er udrustet med en tennisbold, og haren medbringer på »flugten« ligeså mange tennisbolde, som der er hunde. Haren er først fældet, hvis den er »bidt« af mindst halvdelen af hundene. Harens bid er derimod langt farligere, idet blot én træffer sætter den ramte hund ud af spillet. Efter hvert sammenstød bør kampdommeren (PF) give haren et forspring på f.eks. 3 minutter. — Tennisboldene er ikke så svære at få fat i, hvis man kender en tennisspiller, for sådanne udskifter deres bolde mindst en gang årligt. Patruljen bør straks sørge for at få dem farvet røde. Ned i en farvegryde med dem, så er de til at finde igen.

Snigning med tennisboldkast

I skulle også prøve såvel længdekast som præcisionskast fra liggende stilling med jeres tennisbolde. Når I er blevet tilstrækkelig skrappe til

denne sport, kan I anvende det på en snigningsøvelse, hvor hundene skal så tæt ind på livet af haren som muligt. Haren befinder sig for eks. på en kæmpehøj el. lign. ude i skoven, hvor der er mulighed for med lidt behændighed at komme uset tæt ind på livet af den. Haren kan »bide fra sig« i stående stilling, mens hundene skal klare sig fra dækstilling, altså liggende. Det er forøvrigt ganske svært.

Frokostpause

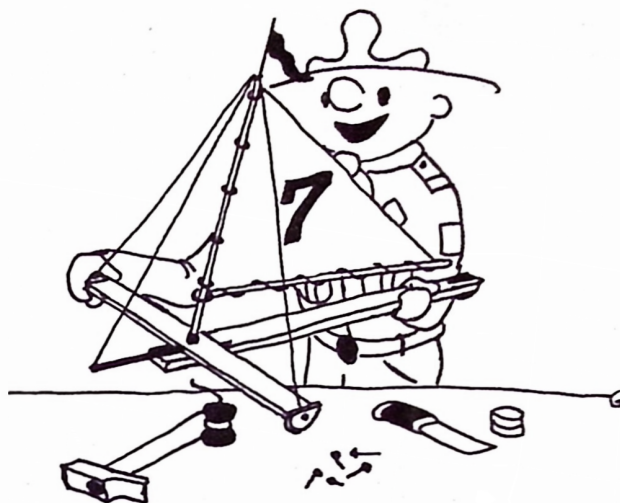
Efter således at have kravlet rundt i »fædrelandet«, trænger I sikkert til en kop skoldhed the. Patruljen deler sig i to eller tre lige store grupper, og hver får til opgave at frembringe en gryde kogende vand. Altså: bål-tænding i sneen. Alle 2. klasses prøvens krav efterleves. Kun træmaterialer, hverken græs, halm eller papir. Derimod tynde gran-kviste. Opgaven bliver nu så hurtigt som muligt at få 1 liter vand til at koge. Vandet frembringes naturligvis ved smeltning af de fornødne mængder sne. Velbekomme.

Siv kan bruges til meget

Når søerne og moserne er lagt til med is, er der mulighed for at skære siv. Hvad med at lade hver mand i patruljen væve et sivtæppe, til eks. 30×50 cm? Sivene klippes med en havesaks, — lad være med at skære dem med kniv, da sivene indeholder ret store mængder kisel, som virker forfærdelig sløvende på en god kniv.

Fremstil »lejrævnen« efter den velkendte model, som er skitseret her. Benyt ved vævningen kun eet siv ad gangen og gør det hele så stramt som muligt. Slut af med at lægge en blomsterpind eller lignende (mage til den, der udgør vævens fa-

En af
de mange
mulige
isbåds-
modeller

ste led) i den ende, der er længst væk fra dig.

Dette nydelige sivtæppe tages med hjem, hvor I så på det kommende patruljemøde kan dekorere det med jeres totems m.v. og hænge det op på patruljevæggen. Dekorationen udføres med en fin pensel og sort tusch. Efterbehandling af tæppet kan ske med klar lak.

Keglespil

Har I nogensinde spillet kegler på en patruljeweeek-end? Nej, vel. PF medbringer ligeså mange ens urtepotter, som der er medlemmer i patruljen. Når I lørdag aften er nået frem til jeres overnatningssted, fyldes de med vand, efter at hullerne forinden er stoppet med smeltet stearin. Stil så urtepotterne udenfor i frostvejret om natten. Om morgenen er keglekuglerne klar, idet en forsigtig opvarmning af urtepotterne bevirker, at de kegleformede »kugler« løsner sig fra urtepotteformene.

Keglerne fremstilles af sivbund-

ter, der bindes sammen, og så kan I »kegle« løs. Lav dog ikke kegleterne så brede og kraftige, at de ikke er til at vælte.

Hvem af patruljens medlemmer kan få en sådan kegleformet kugle til at glide længst hen over isen? Prøv også fra liggende stilling, hvor der kræves en helt anden teknik.

Model-isbåde

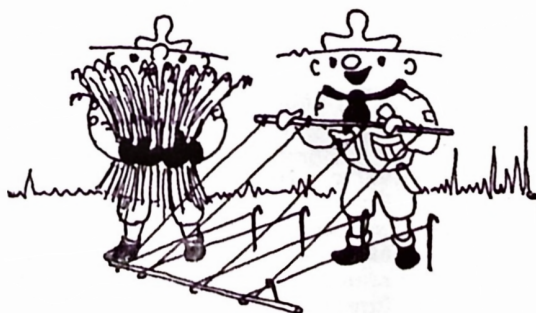
Ved et patruljemøde kan I lave små model-isbåde. Materialer: et stykke blik eller lignende med hul i, en blomsterpind, kinesertråd og et gammelt ituskåret lagen eller lign. Tag isbådene med på patruljeturen, og afhold kapsejlad på en tilfrossen og spejlblank sø. Isbådene må styres bagfra ved hjælp af en line på fem meter. Hvis vinden er for kraftig, må isbådene udstyres med ballast: små plasticposer med sand (lige meget i hver pose) fastbundet til isbådens dæk. Hvem vinder patruljemesterskabet?

Fantasi i kulden

Ofte hører man spejdere sække over vintertiden, hvor »der jo ikke er så meget at tage sig til«. Intet er mere forkert. Ved at benytte jeres fantasi er der netop en lang række spændende aktiviteter at gå i lag med, — langt flere end denne lille artikel har kunnet opregne. Så det er blot med at komme i gang.

Spejdersport kan dyrkes året rundt, og det står ingen steder skrevet, at vinteren lænker os til kakkelovnskrogen.

Ud i kulden og brug fantasien. Rigtig god fornøjelse. —kuk.

Fremstilling af sivmætter til patruljevæggen.

Hawaii-spejderne bistår i arbejdet for at redde øernes nationalfugl fra udryddelse.

Igennem det sidste par hundrede år har mennesket direkte eller indirekte været skyld i at et forfærdeligt stort antal fugle er forsvundet for bestandigt. I har måske hørt om de kæmpestore dronter på Mauritius i Det indiske Ocean eller om Nord-

sens sider. I naturen lever denne smukke fugl på de græsklædte lavaskråninger op ad de talrige vulkaner eller i åbne skove, på steder, hvor der kun findes vand i få, ofte udtørrede søer. Velsagtens som følge heraf er svømmehuden mellem de stærke fødder usædvanlig svagt udviklet.

Man mener, at for ca. 150 år siden fandtes der på øerne omkring 25.000 Hawaii-gæs. Senere gik det rivende tilbage, dels på grund af direkte jagt, vejbygning og træhugst, og dels som følge af indførsel til Hawaii af geder, får, hunde, katte, rotter og en

Samtidig med oprettelsen af ovennævnte reservat overførtes nogle få par gæs til Sydengland, hvor en kendt fugleman, Peter Scott, har et kæmpemæssigt reservat for alskens andefugle og gæs, både sjældne og almindelige arter.

For at sikre, at den europæiske bestand ikke skulle gå til, hvis f.eks. en smitsom sygdom eller en anden ulykke ramte de Hawaii-gæs, der var i Peter Scotts reservat, blev enkelte par udstationeret i særligt vel-drevne zoologiske haver andre steder, og således gik det til, at man i

Redning af truet

FUGLEART

Af
Torben
Wolff

atlantens gejrfugle, der ligesom dronerne ikke kunne flyve, og derfor faldt de som værgeløse ofre for menneskets uforstand.

Hawaii-ørerne i Stillehavet har som følge af deres isolerede beliggenhed et enestående dyreliv, idet langt de fleste arter kun er kendt fra en eller flere af disse øer og altså ikke findes andre steder i verden. Hawaiis nationalfugl er en stor og statelig gåseart, der på øernes oprindelige polynesiske sprog hedder Nene. Hovedet er sortebrunt, og halssenen har nogle mærkelige spidse fjer, der ligger ordnet, så det ser ud som diagonalt liggende tove ned ad hal-

lang række jagtfugle som fasaner, perlehøns, påfugle o.s.v.

I 1949 fremkom en alarmerende rapport, som konstaterede, at Nenen var totalt udryddet på alle øer undtagen hovedøen Hawaii, hvor der højst fandtes 30 individer. Mange gode kræfter gik nu sammen om at søge at hindre en fuldstændig udryddelse. På øen Hawaii blev der oprettet et reservat i højlandet så tæt som muligt ved den tilbageværende vilde bestand, og her findes i dag ca. 100 fugle i fangenskab. I 1960 foretoges den første udsætning af gæs, der var opdrættet i fangenskab.

de senere år i Københavns Zoo har kunnet se nogle af verdens sjældneste fugle, som heldigvis også har ynglet her.

For nogen tid siden var den europæiske bestand blevet stor nok, til at man turde skride til en transport til Hawaii og udsætning af 30 stk. De blev sendt ad luftvejen fra England til New York. Efter tre ugers karantæne her gik turen videre til Honolulu Zoo, hvor de blev nogle dage for at komme til hægterne efter den lange flyvetur.

Til udsætningen valgte man denne gang en anden, meget mindre ø, der hedder Maui, hvortil de blev fløjet sammen med fem gæs, opdrættet på Hawaii. Der var ialt 15 unger og 7 etårige, 10 toårige, 2 treårige og 1 fireårig gås.

Vel ankommet til Maui blev gæssene anbragt i lette papkasser og transporteret pr. lastbil til kraterenden af den udslukte Haleakalavulkan. Her tog 23 særligt udvalgte Hawaii-spejdere kasserne på ryggen og klatrede 15 km gennem meget hårdt terræn til den anden side af krateret, hvor udsætningen skulle foregå.

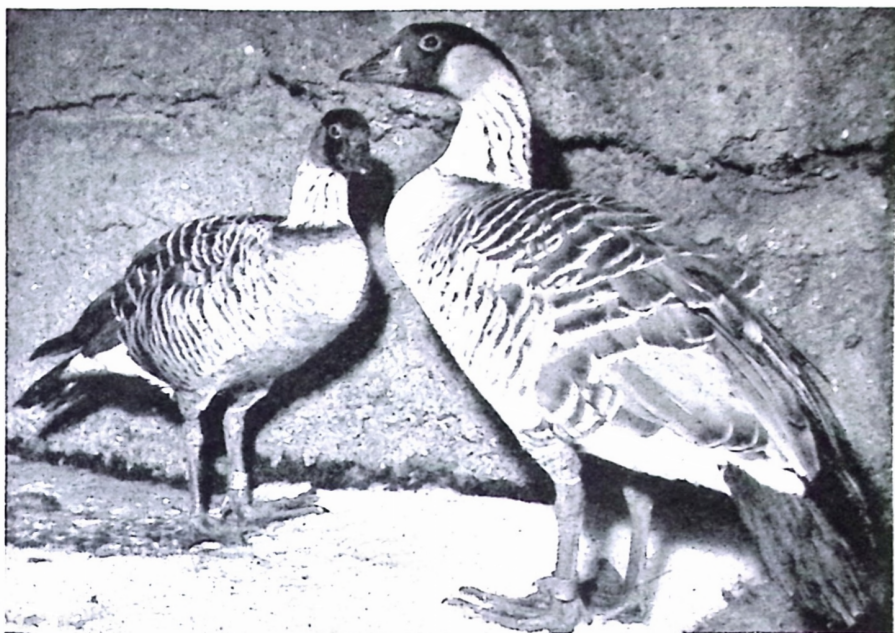
Her var i forvejen lavet et inde-lukke på en græsklædt fordums la-

Hun- og han-Hawaiigås kort efter ankomsten til Københavns Zoo. (Bemærk den ringe udviklede svømmehud).

Erik Parbst fot.

vamark. De klippede vingefjer blev trukket ud, så nye vingefjer ville vokse hurtigt ud igen, og fuglene blev forinden behandlet mod indvoldsorm o.a. og mærket, da det var hensigten at foretage videnskabelige undersøgelser af bestandens trivsel også efter at fuglene var sat i frihed.

I den første tid udlagde man føde i form af bær o.l., for at gæssene kunne vænne sig til den føde, der voksede på stedet. I løbet af godt en måned voksede fjerene ud, og gæssene begyndte at flyve ud over indhegningen om dagen men vendte altid tilbage, når mørket faldt på. Man gjorde den interessante iagttagelse, at mens fuglene fra Hawaii i indhegningen holdt sig adskilt fra dem fra England, blandede de sig ind-

Hawaii-gås, han, i den karakteristiske truesstilling.

byrdes — som man havde håbet — når de foretog deres daglige flyvture. Efter et par måneders forløb vendte de ikke mere tilbage til indhegningen og i dag findes der på de to øer en livskraftig bestand af Nenen, som naturligtvis — ligesom alle de øv-

rige, oprindelige Hawaiifugle — er strengt fredet.

Der synes altså at være håb om, at det i dette tilfælde ved rettidig indgriben skal lykkes at bevare en af de truede dyrearter for eftertiden. Spejderne, der medvirkede, høstede megen anerkendelse for deres indsats. Det er glædeligt, når spejdere er blandt dem, der går i spidsen for at bevare naturen, hvadenten det sker i Hawaiiøernes vildsomme vulkanbjerge eller i Danmark — ved hensynsfuld optræden i skov og på mark.

Torben Wolff.

Udenlandske lejre sommeren 1965

Danmark har modtaget invitation til følgende internationale lejre til sommer:

England

74th Sheffield (Oak Street Scout Group) afholder i anledning af 50 års jubilæum en international lejr i nærheden af Sheffield i dagene 18.-25. august. Der vil blive arrangeret udflugter, bl.a. til Sheffield's »Lake District« og der vil være lejlighed til bjergklatring. Pris for selve lejren (incl. udfl.) er 4 pund.

Holland

Amersfoort Distrikt arrangerer i dagene 3.-11. august en Amersfoort-jamborette, hvortil troppe/patruljer

eller enkelte spejdere er inviteret. Lejren afholdes på distriktslejrpladsen »De Paltz« i Soestduinen, nær Amersfoort i provinsen Utrecht. Pris 50 holl. Gylden.

Finland

Finlands Scoutunion afholder en stor Finsk National Jamboree, som kaldes »Camp Hakkis« i dagene 6.-16. august ved Sauvo i det sydvestlige Finland, ca. 45 km fra byen Turku. Lejrpladsen skal ligge meget smukt ved søbredden omgivet af skov. Der bliver arrangeret sejlture på nogle af »de tusind søer«, besøg i Turku, m.v. Her vil også blive tale om privat indkvartering efter lejren. Prisen bliver 70,00 Finmark.

Østrig

Også her arrangeres en international lejr. Det bliver i Haslach, Mühlviertel, hvor man for 4. gang afholder en sådan lejr. Det er i dagene 28. juli til 6. august. Prisen bliver 400 Østrigske Shillings. Også her kan privat indkvartering arrangeres. En trop — helst på 24 mand i 4 patruljer + 4 førere — er inviteret. Tilmelding inden 1. februar 1965!

Generelt gælder, at korpset ikke sammensætter hold til disse lejre, men gerne ser, at vi er repræsenteret. Nærmere oplysning kan fås ved henvendelse til: Fællesrådet for Danmarks Drengespejdere, Postbox 44, København K — men spørg hellere snarest, der skal snart gives besked, hvis nogen vil med.

Leif Paltorp.

januar i naturen

Snevinteren giver os nye muligheder for at komme i kontakt med naturen. Standfuglene har svært ved at skaffe føden, og foderbrøttet eller kornet vil tiltrække mange.

For eksempel

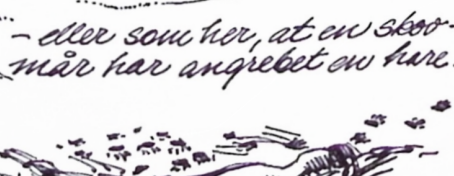
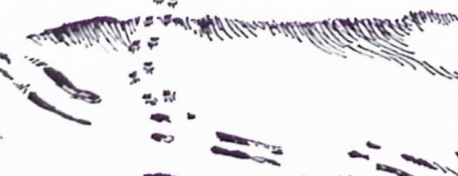
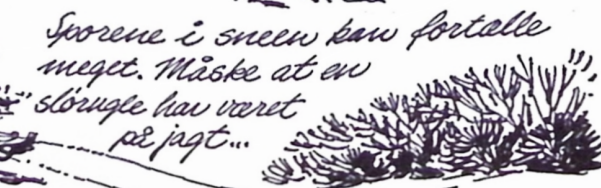
ser man musvittén, blåmejse, rødkælling, gardsmutter, gråspurv, bogfinken og flere

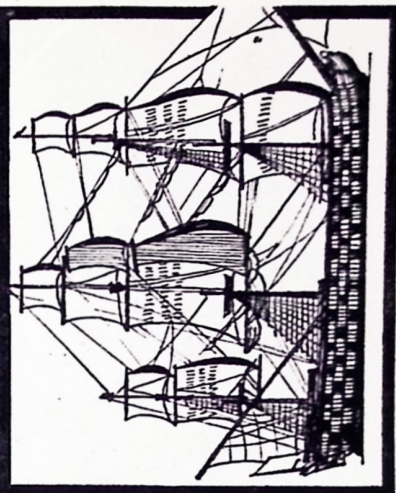
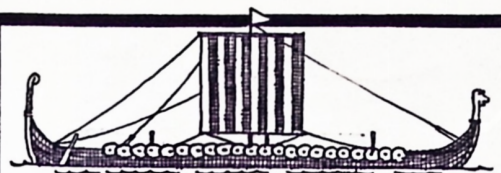
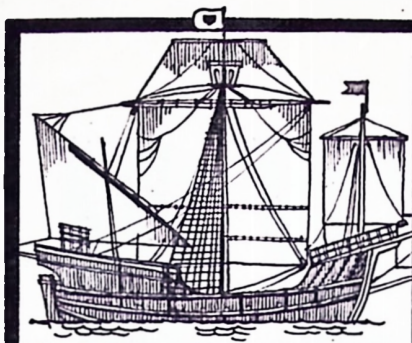
Mosegrisen gør skade ved at hamstre vinterforråd af korn og kartofler....

Afgravnede bark på løk, ask og andre træer kan være tegn på at rødmyser har været der...

Sporene i sneen kan fortælle meget. Måske at en slange har været på jagt...

- eller som her, at en skovmår har angrebet en hare.

SØSPEJDERE

»Er det rigtigt, at søfolk altid spiser med åregafler?«, var det spørgsmål, der fik bægeret til at flyde over hos den stakkels matros, der på et krydstogt var stillet til rådighed for passagererne til besvarelse af alle mulige og umulige spørgsmål.

Han havde ellers med den største tålmodighed forklaret betydningen af alle de maritime benævnelser, der i løbet af togtet var kommet passagererne for øre. »Hvad er det søfolkene spiser, når de skaffer?« »Nej, kære frue, det har De misforstået. Søfolk skaffer, når de spiser.« »Nå, sådan.«

Når man »skaffer« ombord i et skib, har nogle af besætningen gerne »bakstørn«, det vil sige, at de foruden at spise med ved bordet også må tage sig af serveringen og oprydningen efter de andre besætningsmedlemmer. Det er en foreteelse, som mange jungmænd kender til, når de har været til aftenkaffe hos deres trofsejere. Som værktøj bruger man »skaffegrej«, og bordet man sidder ved er ofte forsynet med »slingrebrædt« for at forhindre tallerkenen i at gå i »dørken«, så man derfor bliver nødt til at »natte« for at tørre det op igen. Kokken har lavet sin mad i »kabyssen«, og grejet dertil har han enten hentet i sit »pantry« eller i proviantrummet.

I gamle dage boede, skaffede og sov besætningen på »banjerne« lige under dækket. Det gør man også stadig i mange marinefartøjer, og så har man ikke faste køjer, men sover i »bananskaller«, lærredshængeskøjer, der blidt kan vugge en i søvn, når skibet er i søen. I moderne skibe deler to eller tre mand gerne »luk-

af«, og så skaffer man i en fælles »messe«. Dog har skibets officerer gerne hver sit lukaf og en speciel messe, hvor »stewarder« sørger for serveringen, medens det er »kokken«, der laver maden og »hovmesteren«, der sørger for de nødvendige indkøb.

I gamle dage blev en ekstra god indsats, for eksempel under en

kunne finde på at anvende overfor genstridige søfolk. »Katten« var et kort træskæft forsynet med ni rebender, og undertiden var der i de ni rebspidser anbragt blykugler. Dette uhyggelige redskab anvendte man så mod sømandens bare ryg. En endnu hårdere straf var at blive »kolhalet«. Det vil sige at blive hevet ud over skibets ene side og derefter i et tov

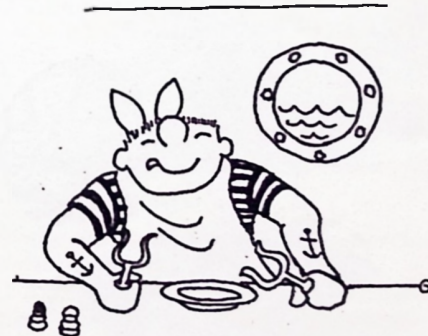
Lidt blandet om

SØ og SØFOLK -

kamphandling, bagefter belønnet med et ekstra bæger rom, og på denne måde fik man »splejset mesanen«. Nu »hiver man loddet« i maritime forsamlinger, når man tager sig en lille en. — Når kamp var i vente, hejste man på flagskibet det »røde flag« ligesom Niels Juel i vor kongesang. Dette flag var ikke nationalflaget, men det særlige røde kampflag, der betød: tag kampen op med fjenden.

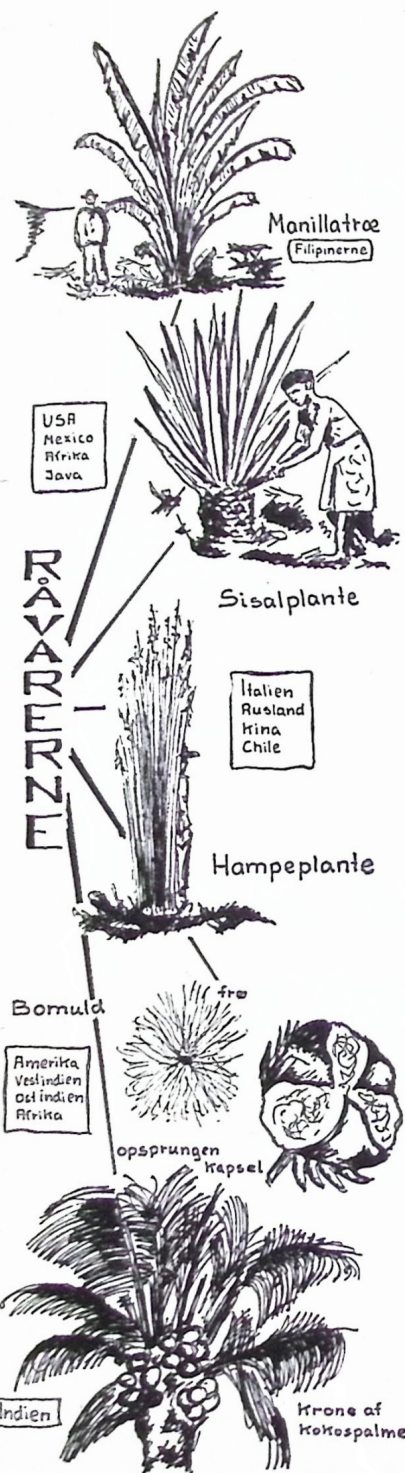
Når sørovere under en dyst havde taget fanger, havde disse skibes blodtørstige besætning en speciel fornøjelse i at lade fangerne »gå planken ud«. Det skete ved, at man lagde en planke ud over skibssiden, gav fangen bind for øjnene og lod ham med en sværdspids som fremdrivningsmiddel gå ud ad planken, til der ikke mere var planke, hvorefter han endte i de kolde bølger, enten til en ynkelig druknedød, eller — hvis der var hajer i farvandet — til middagsmad for disse.

En »nihalet kat« var et straffeinstrument, som gamle tiders skippere

blive halet rundt kølen og op på den anden side. Man kan jo svagt ane, hvordan en sådan mand havde det, når kolhalingen var foregået tilpas langsomt, og når tillige skibsbunden var tæt besat med alger og muslinger.

Når derfor spejderførere truer deres drenge med kolhaling, og helst mens fartøjet står hårdt på grund, kan man trøste sig med, at det kun er en tom trusel fra dengang. »da skibene var af træ, men mændene af jern.«
Skipper.

T-O-V-V-Æ-R-K

historien bag det stykke tovværk du købte hos isenkræmmeren eller var det måske i skibsprovanterings-handelen. Her er hvad jeg fandt ud af:

— Noget skal holdes fast eller holdes sammen — en opgave som vi i dag kan løse på mange højt udviklede og raffinerede måder, men som for vore forfædre slet og ret blev løst ved at anvende en snor, en line, et reb eller et stykke tovværk. At den nævnte opgave er af så almen karakter, at den selv på et meget tidligt stade af kulturen har inspireret til eksperimentering og udvikling finder vi beviser for mange steder i historien.

Nu er tovværk jo som regel noget

forgængeligt noget, så det direkte bevis på tovværksfremstilling (rester af tov) findes sjældent. Men gennem den ægyptiske billedkunst har vi beviser for, at man mestrede kunsten at spinde eller slå et stykke tovværk. Her hjemme som andre steder har skindstrimler været forløberen for linen og snoren, senere er man gennem impulser sydfra begyndt at lave flettede snore af plantefibre. Vi finder beviset i aftryk af lerkar, hvor snorens snoede mønster blev anvendt til ornamentering, vel sagtens først ved et uheld. Kokosreb opbevares bedst fugtigt og kan derfor under gunstige omstændigheder eksistere næsten ubegrænset. I Thy har man fundet et stykke kokosreb i en udgravet hustomt, der kan dateres til tiden omkring Kristi fødsel, hvilket netop vidner om, at det er samkvemmet med omverdenen, der har bragt tovværksfremstillingen til Norden.

De primitive spindingsmetoder anvendes stadig af de indfødte ved spinding af kokosgarn.

Har du følt glæden ved at arbejde med et stykke friskt duftende tovværk, nydt synet af en splejsning efter at den var rullet på bordpladen og smukt faldet til i det symmetriske mønster? Så har du måske også, som jeg, følt lyst til at kende

Råmaterialer

*

Fremstilling

*

Betegnelse

*

Behandling

*

Vægt

*

Brudstyrke

*

Pris

Af Peter Wilhjelm

1. DEL

Råmaterialerne.

Som udgangsmateriale har man stort set altid anvendt en eller anden slags plantefibre. Mange stængler, blade og bladskeder er opbygget af lange, sejge og hårde planteceller, der bevirker at stoffet får en fiberagtig struktur. Prøv en dag at tage stænglerne fra brændenælden, rens dem for blade og bank dem på et hårdt underlag, og du vil se, hvordan fibrene løsner sig fra de blødere mellemliggende plantedele.

Man skelner mellem bløde og hårde fibre. Som navnet siger er de bløde fibre finere, tyndere, mere bøjelige men som oftest også kortere, de hårde fibre er grovere, tykkere og mere skarpkantede at føle på. Til

kategorien blødfibre hører bomuld, hamp og jute.

Bomuld er de 20-50 mm lange hår på bomuldsplantens frø, de bløde, tynde hår spindes sammen til tråde, der så forarbejdes videre til liner m.m. Bomuld ser pænt hvidt ud (når det er nyt), det er meget blødt og behageligt at arbejde med, men det er dyrt og ikke særligt holdbart så det finder mest anvendelse som pynt.

Jute kommer fra Juteplanten, der hører til Lindefamilien; det er fibre i stænglen, der anvendes. De er lange, sølvgrå og bløde, men ikke særligt stærke, derfor egner jute sig ikke til tov, men bliver benyttet til

tynde garn; den bedst kendte anvendelse er til sækkestof.

Blandt de bløde fibre er Hampen den stærkeste, men der findes naturligvis mange kvaliteter. I krisetider har man dyrket hamp herhjemme, men de bedste vækstbetingelser fås sydligere. Den langhårede italienske hamp regnes for noget af det bedste. Det er stænglerne fra den etårige plante Cannabis Sativa, (der forøvrigt er i familie med nælden), der bruges som råmateriale. Stænglerne kan blive op til 3 meter lange. Ordet hamp er forøvrigt blevet et begreb; således bruger man betegnelsen Manillahamp og Sisalhamp, hvilket man dog ikke skal lade sig forvirre

Splejsning i stor målestok. — Isplejsning af kors.

af. Hampetovværk er lavet af den før omtalte plante; det er stærkt og smidigt, men ikke særligt modstandsdygtigt over for fugt. Holdbarheden kan øges ved at tjære det, men til gengæld mister det så noget af bøjeligheden og styrken. Hamp er let kendeligt på sin smidighed og sin gråbrune farve, (vi kender det alle fra sejlgarnet og murersnoeren), jo finere bearbejdningen af råhampen er, des lysere vil slutproduktet være.

De hårde fibre er KOKOS, SISAL og MANILLA. Blandt dem er kokos noget for sig selv. At de indfødte har fundet det naturligt at anvende trevlerne uden om kokosnøden til garn er indlysende; særlig lange er fibrene ikke, og temmelig grove er de også, så man skal op på store dimensionsloner for at opnå en passende styrke, men én særlig fordel har græstovværk (som det også kaldes): det tåler fugtighed mægtigt godt, ja det kan endda ikke tåle at tørres helt ud, så ødelægges det; det er ligeledes let og elastisk. Af den grund er det uforligneligt til ankerlove og slæbetrosser, der ofte ligger i vandet. Pudsigt er det, at det er det eneste råprodukt, der ikke indføres som råfibre, men som to løbede (to slåede) garn, der er spunnet i hånden af de indfødte på grostedet, derfor vil man også kunne se, at det er et meget uensartet produkt, når man deler kokostovet helt ned til de to løbede garn.

Sisal kommer fra planten »Agava Sisalana«, en agave art som navnet siger og altså i familie med vor mors potteplante, men rigtignok i noget større målestok, den bliver mands-høj. Det er bladene man hugger af og bruger fibrene fra; de er let kendelige på deres hvide farve. Sisal tovværk er stærkt, men ikke så slidstærkt som manilla, det har en stærk tilbøjelighed til at suge vand, hvorved det trækker sig sammen og rådner, hvis det ikke tørres ud. Vi kender vel allerbedst sisalgarn fra dets anvendelse som høstbindegarn, tøjsnore og indpakningsgarn (sisal kordel).

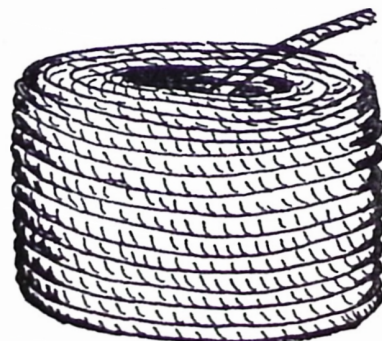
Manilla fremstilles af fibrene fra bladskederne på en særlig bananplante »Musa textiles«; grostedet er Philipinerne. Fibrene er lyse, svagt brune, det færdige tovværk får et brunligt udseende. Manilla-tovværk er det mest almindelige, særligt på søen. Det udmærker sig ved stor styrke, god modstandsdygtighed over for fugt, også saltvand, og en rimelig pris. Hovedparten af alt tovværk på skibe er manilla tovværk. Hvis man en dag står over for anskaffelse af noget tov til pionerarbejder vil man oftest være bedst tjent med manilla.

Kunststofferne trænger mere og mere igennem og i dag har de også fundet plads blandt de gamle prøvede råmaterialer. Nylon, Terylene o.a. har deres berettigelse til flere

produkter, såsom flettede flagliner, barduner, redningsreb, fald o. lign. Kunstproduktet overgår de naturlige produkter på alle punkter og specielt hvad pris angår; det er derfor det endnu kun anvendes til specielle formål. Der findes to typer kunstfiberreb; det silkeglinsende, hvor fibrene er gennemgående i hele togets længde, og stål nylon der minder meget om bomuldstovværk af udseende, men prøv med en tændstik, og du vil se at det smelter. De glatte kunststofreb er ubehagelige at arbejde med, da de let løber op i bundne knob, (du har sikkert også prøvet hvor svært det er at binde knob på en nylon fiskeline).

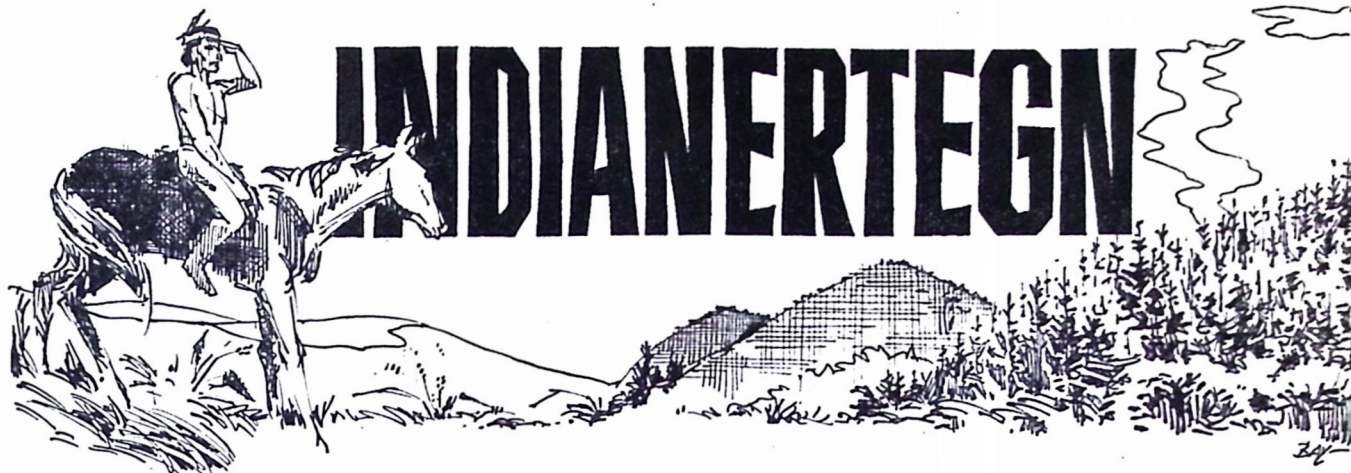
For fuldstændighedens skyld bør vi også nævne ståltovværk eller stålwire, som den kaldes. Det er ikke nogen nymodens opfindelse. Ved udgravningerne i Pompeji fandt man et metaltrådstov bestående af 15 sammenflettede bronzetråde. I dag anvender man som navnet siger ståltråde. I en stålwire kan der meget vel være små 400 sammensnoede ståltråde, der ved snoningen danner et hulrum i midten, der giver plads til et »hjerter« af hamp. Det siger sig selv at man kan opnå en kolossal styrke i et stålto. De anvendes da også altid hvor man af sikkerhedsgrunde må kunne stole 100% på holdbarhed og styrke. Hver gang vi kører med en elevator, hænger vi i en stålwire.

Vi fortsætter i næste nummer med at fortælle om TOVVÆRKSFREMSTILLING

En kvejl.

Fotografier: Esbjerg Tovværksfabrik.
Tegninger af forfatteren.

Indianerne kunne ikke skrive på samme måde som vi gør, med bogstaver. I stedet for skrev de med billeder — på skind, træstykker, bark eller direkte på jorden, i sneen o.s.v.

I lighed med vore helleristninger tegnede indianerne også billeder på fjeldsiderne. De findes over hele USA, selv om de ofte er så godt gemt, at selv de, der leder efter dem, ikke altid har held til at opdage dem. Mange af figurerne er malet røde, sorte, hvide og gule og farverne har været så holdbare, at de er bevaret til den dag i dag.

Ofte ser vi billeder af rådyr, coyoter, fugle, skildpadder, slanger og krybdyr, men det som indianerne tilsyneladende allerhelst har hugget ind i bjerget har været bjørnespor med lange kløer og fulgt af fodspor af et menneske.

Et berømt billede på en stenvæg i staten Colorado viser en indianerhøvding til hest, i sine fineste klæder og med et spyd i hånden. Bag ham rider tyve krigere fra hans stamme, som indfanger heste med lasso. Ekspert, der har undersøgt dette billede, siger, at det viser en lejr, der er ved at blive brudt i al hast.

Tegningerne har været hugget ind i klipperne med et meget hårdt redskab, og så dybt at de har kunnet blive stående alle disse år. Nogen af dem ser til og med ud til at have været »ferniserede« eller dækket med et tyndt lag af et eller andet skinnende stof, som ikke kan fjernes med et stålredskab. Eftersom både rådyr og antilope fandtes i Vesten er det tænkeligt, at indianerne har været i stand til at lave lim af hovene og anvende det til beskyttelse af deres billeder.

Indianersignaler

På de åbne sletter, hvor der ikke var noget som skjulte udsigten, var det naturligt, at indianerne brugte langdistancesignaler. Meldingerne sendtes ved røg, ild eller ved at man bevægede sig til fods eller til hest. Man brugte mest signaler for at advare eller oplyse om farer, vildt eller om grupper som nærmede sig.

Signaler med ild blev mest anvendt om natten. Det siges at Sioux-indianerne havde et indviklet signaleringssystem med at bruge brændende pile efter mørkets frembrud, men hvis det er sandt, var denne skik ialtfald ikke almindelig blandt de andre stammer.

Røgsignaler blev lavet ved at man oppe på en forhøjning satte ild til en stak af græs, planter eller cedertræ — alt hvad der kunne brænde langsomt og give en tæt røg fra sig. Bålet fik så lov til at brænde til de, som skulle modtage meldingen, tydeligvis havde opdaget det. Den som

ill.: Fritz Boy

Indholdet af denne artikel har vi hentet dels fra det amerikanske spejderblad »Boys Life«, dels fra det svenske »Scouten« og det norske »Speideren«.

signalerede, videregav så sin melding ved at lægge sit uldtæppe over rogbålet, således at rogen standse- des, hvorpå han fjernede tæppet så tilpas længe, at en enkelt stor rogske steg til vejrs. Dette signal gentoges, indtil antallet og længden af rogske havde fortalt, om det var bøfler eller fjender, man havde i sigte, om man måtte flygte, skynde sig til undsætning eller forberede sig på et angreb.

Bevægelse-signalerne blev, som nævnt, mest givet fra hesteryg eller til fods, og det skete ved hjælp af det uldtæppe, som indianeren bar sammenrullet over skulderen eller omkring livet. Signalet om »bøfler« bestod i, at man holdt det udrullede tæppe strakt ud i to hjørner op over sit hoved, og derefter lod det falde til jorden. Signalet om fjender gav man ved at ride hurtigt og forvirret frem og tilbage, efter det første opdagelsessignal, som bestod i at ride i cirkel. »Alarm« blev givet ved at kaste uldtæppet op i luften flere gange i træk.

Hvordan vi kan bruge indianertegnene

Her gengiver vi (efter det svenske »Scouten«) nogle af indianernes billedtegn. Ved hjælp af dem og nogle af vore egne spejdertegn kan I skrive små breve til hinanden i patrul-

jerne. — Man kan jo også selv opfinde andre tegn for ting, som I specielt mener at have brug for i patruljen. Det kan endda have den fordel, at så er der ikke mange andre end jer selv, der er i stand til at læse meldingerne.

Tegnforklaring:

1. Mand. 2. Kvinde. 3. Barn. 4. Spejder (ulv). 5. Spejderarbejde. 6. Dag. 7. En dag fremover = i morgen. 8. En dag bagud = i går. 9. To dage fremover = i overmorgen. 10. To dage bagud = i forgårs. 11. Om fem dage. 12. Morgen. 13. Middag. 14. Aften. 15. Nat. 16. Midnat. 17. Regn. 18. Sne. 19. God. 20. Dårlig. 21. Vand. 22. Godt Vand. 23. Mange, meget = stor, høj. 24. Måned. 25. År (Fra sne til sne). 26. Januar (snemåned). 27. Februar (sultemåned). 28. Marts (Kragemåned). 29. April (græsmåned). 30. Maj (plantmåned). 31. Juni (rosemåned). 32. Juli (tordenmåned). 33. August (majmåned = høstmåned). 34. September (Jagtmåned). 35. Oktober (det faldende løvs måned). 36. November (den gale måned = sjælen forlader kroppen). 37. December (den lange nats måned). 38. Overnatningslejr. 39. Lejr. 40. Ingen hjemme (teltet lukket). 41. Landsby. 42. By. 43. Ja. 44. Nej. 45. Tvivlsomt, måske. 46. Fred. 47. Krig, kamp. 48.

Jeg har fundet = stav over hovedet. Spejdertegn:

49. En spejder, 50. Patruljeassistent. 51. Patruljefører. 52. Tropsassistent. 53. Tropsfører. 54. Ulveunge. 55. Blåmejse, pigespejder. 56. Til jernbanen (stationen). 57. Til bussen (busholdepladsen). 58. Bil. 59. Postkontoret, post. 60. Telefon. 61. Butik. 62. Hytte, tropslokale.

Her er et eksempel på et brev efter dette mønster:

Pil + 53.

12 + 49 + 52 + 39 + Rævepatruljens eget mærke + 50 + Egernpatruljens mærke + 50 + 21.

2 med et ulveoved som 54
2 med et ulvehoved som 54)
+ 10 + 57 + en cirkel med en prik i midten.

Prøv engang at tegne det, før du forsøger at »oversætte«.

Her følger så meldingen i klart sprog:

Til tropsføreren.

12 spejdere og tropsassistenten er gået til lejren. Patruljeføreren i Rævepatruljen og patruljeassistenten i Egernpatruljen er gået ned til vandet.

Akela og 10 ulveunger har taget bussen hjem.

KIM

Alverdens lille ven

Af Rydyard Kipling III. Eske 12. afsnit

Hindudrenge var så glad, at han ligefrem klappede Kim på ryggen.

»Tab ikke modet. Jeg skal selv lære dig det.«

»Og jeg skal se til, at du lærer det rigtigt,« sagde Lurgan.

»Der er ti dage til, at du kan vende tilbage til Lucknow. Jeg tror vi bliver gode venner.«

Det var 10 meget sjove og morsomme dage, og Kim morede sig meget godt. Om morgenen legede de juvelspillet — undertiden med rigtige ædelstene, til andre tider med bunker af sværd og dolke og mange andre ting. Om eftermiddagen sad Kim og Hindudrenge på vagt i butikken, musestille bag en rulle tæpper eller en skærm og så til, når Lurgans mange og mærkelige gæster kom.

Efter middagen legede de omklædningsscener; denne leg gik Lurgan op i med liv og sjæl. Butikken var fuld af alle slags dragter og turbaner, og Kim blev snart klædt ud som ung muhamedaner, så som oliehandler og en aften — det var en munter aften — som søn af en bondemand i fuld festpuds.

Det var nu lige noget for Kim. Hindudrenge legede denne leg kluntet. Han var skrap når det gjaldt juveler. Men i denne leg blev Kim hans overmand. Han sang af fryd, når han skiftede dragt efter dragt og samtidig skiftede tale og fagter.

Revet med af sportsbegejstring tilbød Kim en aften at vise Lurgan, hvordan disciplene hos en særlig kaste fakirer tiggede almisser ved vejen. Lurgan lo ustyrligt og bad Kim blive, som han var, og der sad han ubevægelig, smurt ind i aske og med fanatiske øjne en stiv halv time. Da den tid var gået, kom en sjokkende, overfed Babu og Kim gav ham en glat landevejssnak.

»Min mening er,« sagde Babuen besværligt og tændte en cigaret, »at dette er en særdeles usædvanlig og fortrinlig præstation. Hvor hurtigt kan han blive en duelig landmåler? For så skal jeg tage mig af ham.«

Senere spurgte Lurgan Kim, hvad han troede den mand var.

»Jeg tror, han får brug for mig, når jeg kommer ud af skolen, men jeg forstår bare ikke, hvordan han kan bære mange forklædninger og tale mange sprog,« svarede Kim.

»Du lærer senere at forstå mange ting. Han skriver rapporter til en vis oberst. Han er kun æret her i Simla, og det er værd at vide, at han intet navn har, kun et tal og et bogstav — som skik er iblandt os.«

Men trods alt syntes Kim, at dagene gik så langsomt for ham.

»Vær tålmodig, Alverdens lille ven —« sagde Lurgan. Kim fo'r sammen ved at høre det navn igen. »Jeg har prøvet dig på mange måder. Det vil jeg ikke glemme, når jeg aflægger rapport til obersten. Sandelig O'Hara, jeg tror der er krummer i dig, men du må ikke blive stolt, og du må ikke snakke for meget. Du må vende tilbage til Lucknow og være en artig dreng og passe dine bøger — så kan du måske vende tilbage til mig i din næste ferie.«

Kim så mismodig ud.

Tre dage senere blev der bestilt plads til Kim bag på vognen ad Kalka vejen. Hans rejsefælle var Babuen, som rystede i morgenkulden.

»Hvor kan det være, at denne mand er en af vore?« tænkte Kim. Hvis bare han, ligesom Babuen, kunne opnå den værdighed at få et bogstav og et nummer.

(Fortsættes næste nr.)

Eftertryk forbudt.

Flittig ulv

Chil har været ulveunge i 1. Lille-rød i 4 år, og han har ikke en eneste gang forsømt et møde eller en tur. Det vil sige, at han har været til ca. 175 møder og 40 ture.

Det er ganske flot præsteret, og det kunne være sjovt at høre, om der i Jeres flok er ulveunger, som har været lige så trofaste som Chil. Fox.

Hilsen fra en fransk ulveunge

Tre måneder var jeg om at forberede mit løfte som ulveunge. Derefter gik jeg igang med førstestjernen for at gøre mig nyttig. Jeg trænede med sport og lærte knob, som jeg får brug for til lejrarbejder og jeg forsøgte også at lære Jesu liv at kende og holde en smule mere af ham. Så fik jeg åbnet mit ene øje, men man ser nu først rigtig godt med to åbne øjne.

Jeg ønskede så hurtigt som muligt at få min anden stjerne, for den kunne hjælpe mig til at være mere nyttig hjemme, i skolen og for mine kammerater. I år åbner alle franske ulveunger nemlig øjnene for vore kammerater, særlig dem der ikke er ulveunger, og vi arrangerer spændende møder sammen.

Endelig fik jeg da andenstjernen og nu kan jeg tage fat på duelighedstegnene: Troubadur — svømmer — evangelist — dyreven — tomrer — samler — gymnast etc.

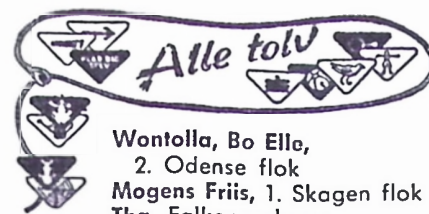
I juli tager vi på lejr i seks vidunderlige dage. Vi ligger i telt og laver selv vores mad på bål.

For en måned siden rykkede jeg op som spejder og jeg er i færd med at finde ud af hvor meget nyttigt jeg lærte i »junglen« hos ulveungerne.

Jeg hedder Jean Louis Desnoux. Da jeg var otte og et halvt år havde jeg sådan en lyst til at blive ulveunge at min mor fik fat i ulveforen i mit sogn, og søndagen efter blev jeg kastet ud i det store ulveeventyr.

Vores flok på 24 har møde om søndagen. Den første og anden søndag i måneden fra kl. 10-12 og den tredje søndag tager vi på tur hele dagen og den fjerde har vi fri.

Min første dag var en af de lange ture hvor jeg opdagede en masse ting ... først og fremmest nogle underlige navne — Akela — Baghera — Baloo o.s.v. Jeg kom ind i den hvide bande og min bandefører satte mig godt igang med det samme. I vores hule har vi selv, hver bande, et hjørne som vi har dekoreret efter vores eget hovede.

Wontolla, Bo Elle,
2. Odense flok
Mogens Friis, 1. Skagen flok
Tha, Falkonerulvene,
3. Frederiksberg

MANEDENS 30 KM VANDRINGER

- 12 ulve fra Bjørneflokkene, Espergærde
- 10 ulve fra 1. Fåborg flok
- 5 ulve fra 1. Sindal flok
- 9 ulve fra 1. Birkerød flok
- 9 ulve fra Birkeflokkene, Birkerød
- 7 ulve fra Eskemose flok, Birkerød
- 9 ulve og 1 far fra Prærieulvene, Brønshøj
- 12 ulve fra Pampasulvene, Brønshøj
- 11 ulve fra 3. Hellig Anders, Slagelse
- 11 ulve fra Fuglebakken, Heimdal
- 5 ulve fra 1. Ejby flok
- 11 ulve fra Glenterne, Nykøbing F.
- 20 ulve fra 7. Østerbro, København
- 6 ulve fra 12. Århus flok
- 6 ulve fra 2. Absalon, Vikinger
- 5 ulve fra 2. Absalon, Daner
- 9 ulve fra Kongsvang flok
- 14 ulve fra 14. Odense flok
- 14 ulve fra Sct. Jørgens flok, Sundby
- 14 ulve fra Sct. Gjertruds flok, Sig

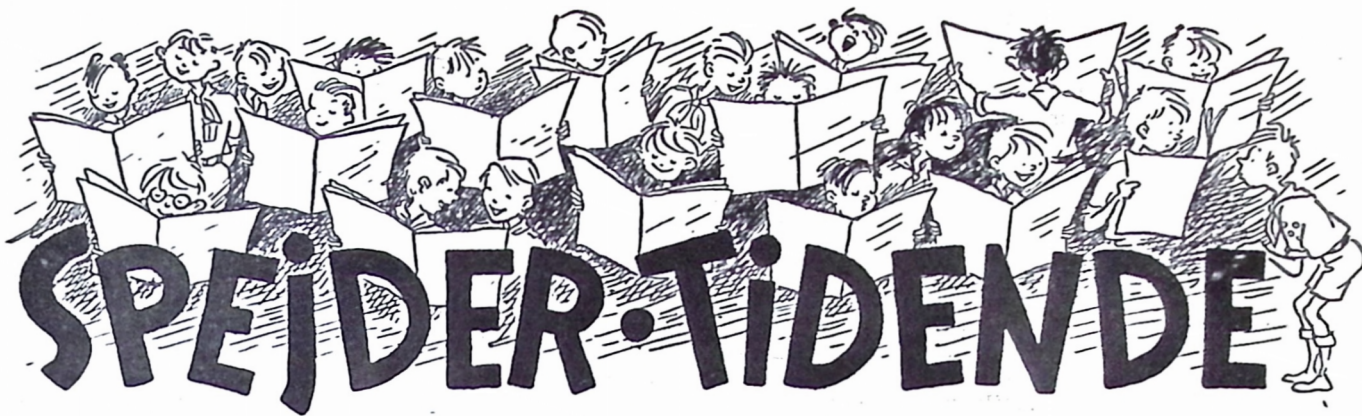

Den mærkelige jungle

»Det er værst i begyndelsen, senere venner man sig til det!«

(The Scout).

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Julenæg bygger spejderhøjskole

I novembernummeret af Magasinet hørte vi om de svenske spejders nyhvervelse, Kjesäter. Til fuldførelse af de mange om- og tilbygninger inden Kjesäter helt kan opfylde sin dobbelte mission som lederuddannelsesinstitut og spejderhøjskole skal naturligvis bruges mange penge, og sven-

skernes opfindsomhed til at skaffe dem er stor. For tiden er man f.eks. ved at opføre et Sct. Georgs kapel på Kjesäter. Grunden er udgravet og en klokkestabel allerede rejst, men nu skal der rejses vægge og skaffes udsmykning m. v. Til den ende har man blandt andet solgt julenæg i hele november/december måned, og haft stor succes på det. Desuden må det jo så have glædet fuglene.

Kartoffelgravende spejdere

To Herning-borgere, der har købt en gård i Linåa, forærede hele gårdens kartoffelavl til spejderne fra Hedekolonnen, da de ikke mente at kunne lade kartoflerne tage op med fortjeneste. Der var ca. 400 tønder kartofler, som Herning-spejderne ivrigt gik i lag med at grave op. Til hjælp fik de en kartoffeloptygningsmaskine, som de lånte sig frem til, og en lokal kartoffelcentral stillede

velvilligst oplagringsplads til rådighed, indtil kartoflerne kunne sælges. — Der foreligger i øjeblikket ikke noget endeligt tal for salget af kartoflerne, men Hedekolonnen venter at få en hel del ud af det. Pengene skal anvendes til opførelse af et nyt spejderhus i byen.

Et slot på Sydfyn

For 2 år siden erhvervede Valdemar Sejr division på Sydfyn en lejrplads i Egebjerg Bakker. Pladsen ligger i et meget fint spejderterræn, mellem grusgrave, plantager og skove.

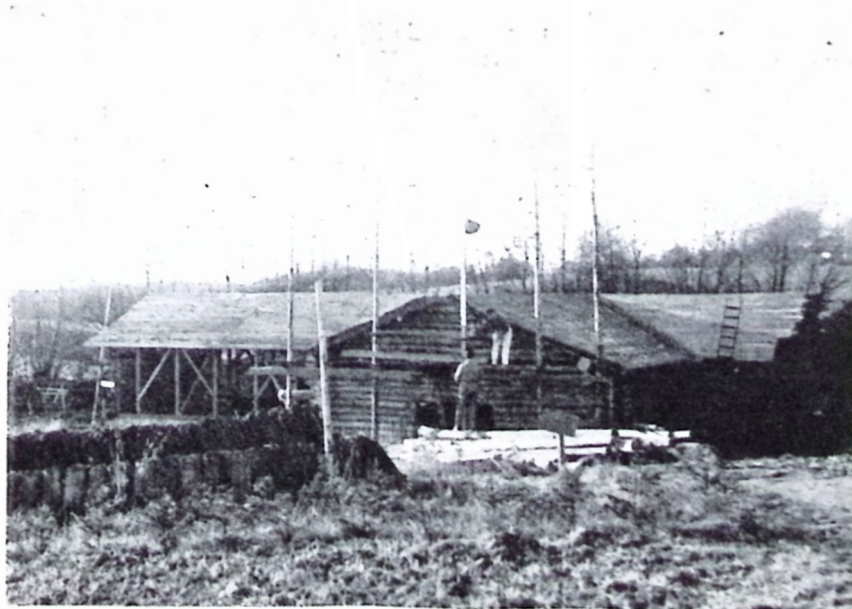
Straks efter at grunden var erhvervet, gik spejdere fra de forskellige troppe i divisionen i gang med at bygge den store hytte, som

var planlagt. Man var enige om, at når der nu skulle bygges en hytte, så skulle den også være så stor, at den kunne rumme divisionens største afdelinger eller alle førerne. Derfor blev det til et »slot« på 230 kvadratmeter, med sovesal til 34, stor pejsestue og alt hvad der nu skal til af baderum, køkken og førerrum.

Der er lige holdt rejsegilde på hytten, og fotografiet viser, hvor langt man er kommet. Man regner med at kunne vise en helt færdig hytte til næste år.

Spændende øvelse ved Frederiksværk

»Forsvaret har mistet en kasse med »Kobolt 60« — vil I hjælpe med at finde kassen med det farlige indhold?« Således lød starten til Sten-

Slottet i Egebjerg bakker rejses.

kolonnens årlige efterårsløb, der afvikledes over en week-end. Spejderne gik med ildhu ind for opgaven. En militærbus startede straks; den kørte de ca. 60 spejdere op på nordsiden af Halsnæs, hvor de blev sat af i ukendt terræn. Det hårde løb bød på mange spændende opgaver, såsom nedskydning af spærreballoner med bue og pil og orientering efter en filmoptagelse i området. Ved Spodsbjerg fyr skulle det stærkt radioaktive »Kobolt 60« så transporteres op over den stejle og høje lerklint. Denne transport måtte foregå uhyre lempeligt af hensyn til strålefare, og spejderne var derfor iført asbesthandsker og beskyttelsesmasker. Natløbet afsluttedes med en dramatisk jagt på to bevæbnede mænd ved Storebjerg. Kl. ca. 2 afblæstes løbet, og en flok trætte drenge gik til ro. — Om søndagen fortsattes med rent spejdertekniske opgaver. Vinder af natløbet blev Griff fra 1. Frederiksværk, og dagløbet af Glenter fra samme trop.

SPEJDERLIV i ny og moderniseret udgave

Pris: kr. 15. Spejderforlaget.

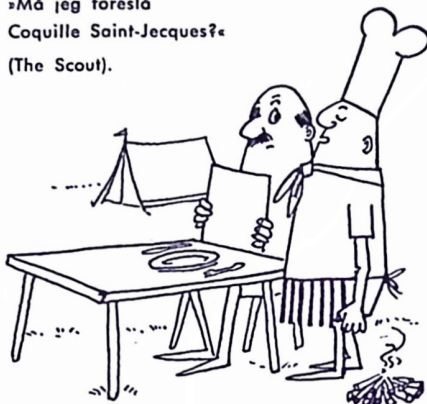
Vore grønne spejderkammerater har udsendt en ny og stærkt omarbejdet udgave af »Spejderliv«. Oprindeligt var det nærmest en oversættelse af BP's »Scouting for Boys«, men efterhånden er der foretaget så mange ændringer og »fordansknin-ger«, at vi har fået en ren dansk, og helt moderne spejderbog af højeste karat. Allerede bogens ydre er spændende og smart, og indholdet

Den er måske også god nok — ?

(»Malors, FDM.)

»Må jeg foreslå
Coquille Saint-Jacques?«
(The Scout).

svarer helt igennem dertil. — Her er en masse instruktive helsider om alle grene af spejderlivet, spændende lige fra patruljesærpræget, over klasseprøvernes krav til pionerarbejder og handicraftforslag. — Vi noterer med interesse, at også mundtil-næse metoden og NATO-stillingen har fundet vej til første-hjælps kapitlet.

Alt i alt er det en spejder-håndbog, som kan anbefales på det bedste til alle drenge, både indenfor og udenfor korpene. Vi kan kun gratulere KFUM-spejderne med denne fortræffelige og gedigne bog, og sammen med dem glæde os over, at den danske spejderlitteratur er blevet et værdifuldt bidrag rigere. Også »vi gule« vil vide at værdsætte denne bog ved siden af vor egen »Den lille spejderbog«.

Fås i depotet.

En lejr for 50.000

Når vi synes, at vore egne hjemlige korpselejre er nogle store foretagender, må vi dog indrømme, at de blegner ved siden af, hvad amerikanerne kan præstere. I Amerika må de naturligvis også afholde verdens største spejderlejr, og det var netop hvad de gjorde, da den såkaldte »National Jamboree« løb af stabelen sidste sommer i Valley Forge nær Philadelphia. Der deltog ikke mindre end 50.000 spejdere, og alting var helt anderledes kæmpe-mæssigt end vi kender det herhjemme fra, ja for den sags skyld også fra verdens-jamboreerne. — Men midt i alt det store er det en tilfredsstillelse at konstatere, at amerikanerne lever deres liv i patruljer af akkurat samme slags og af samme størrelse som herhjemme. Også dér er den ideelle patrulje på otte mand, og USA er langsomt ved at

nærme sig den form for primitiv spejdersport, vi dyrker herhjemme. Ganske vist er der endnu mange hjemmefra medbragte lejrborde, primusser m. v., men de bliver tilsyneladende færre og færre. — Præsident Johnson besøgte lejren på afslutningsdagen, mødt af en stormende velkomst. — Omkring 800 udenlandske spejdere fra 40 lande over hele jordkloden deltog i den store lejr, der påstås at have omfattet ikke mindre end 30.000 telte. Så mange var der alligevel ikke plads til hverken i Ebeltøft eller på Marathon-sletten!

1. Lillerød trop

har indviet en ny flot hytte, og i divisionens blad »Ravne-kurere« har man i en lille morsom artikel redegjort for arbejdet. Hytten blev bygget på nøjagtig 11 måneder, uden at det gik nævneværdigt ud over tropsarbejdet, idet tropsrådet og forældrene gik i spidsen med det håndværksmæssige. Udgifterne lykkedes det at holde nede på et minimum, idet man charmerede sig til en masse gratis materialer, og fik gode procenter på det, man var nødt til at købe.

Byggeriet gennemførtes for ca. 8.500 kr., og troppe er gældfri. — Det synes som om der er krummer i de gode spejderforældre m.fl. fra Lillerød, omend det naturligvis lyder lidt betænkeligt, at man har måttet omgive hele hytten og grunden med et plankeværk af hensyn til naboerne, »som ikke elsker os højt«.

Varden på Söderåsen

(Uddrag af en rapport fra »Bjørnene«, skovmandspatroljen, 1. Birkerød, der var på efterårslejr i Sverige).

»De nye skovmænd forstår ikke et suk, de har godt nok som spejdere hørt noget om en varde i Sverige, som skovmændene valfarter til på mærkelige tidspunkter af året, men derudover synes der at ligge et mystisk skær over hele foretagendet. Man forklarer, peger på kortet i tropslokalet over åsen, fægter vildt med arme og ben, ka' du ikke forstå, at ... Nej, han kan ikke. Godt, vi begynder forfra. Her, fra dette punkt tager du en kompaskurs, som du i forvejen har fået udleveret på en læderlap, ind til en varde i tykningen, i varden ligger en billy, i billyen ligger et stykke skind, prent med sirlig skrift dit navn og dato nederst i rækken af barske Bjørne, først da er du blevet en rigtig honning- og iøvrigt altnuligspisende bjørn.

Modet ved varden:

Med ponsjoen snøret godt til i halsen, med drivvåde sokker i støvlerne når første hold efter ca. to dage på åsen frem til det hemmelige sted, hvorfra kursen tages ind til varden. Det sted, lad os kalde det H for Hemmelig, er samtidig mødested for de to hold, som denne gang er taget afsted. Holdene har nærmet sig H fra forskellige retninger, idet det ene kommer fra nord, det andet fra syd. De tre bjørne, som det første hold består af, er våde, meget våde. Efter den sidste tid at have kravlet op ad klippekraninger med løse sten, der meget let kommer i skred, efter nede i slugterne at have passeret moser og vandløb, efter at have gået igennem en sjaskvåd, lav granskov er der ikke mange steder på kroppen, man føler sig rigtig tør, det skulle da lige være i halsen. Det er ikke så let at lave ild, som ventet, selv de helt små grankviste nederst på stammen er våde. Det tager tid, eftermiddagsten bliver til aftensmad, aftensmaden til natmad. Kl. 23 kan der spises, efter at to mand i syv timer har kæmpet en desperat kamp mod elementerne. De spiser deres æbleflæsk i tavshed, ærbødig

NYE LAVE TIL ÆRES-SIDEN

1. KL. SPEJDERE

- Snaphanarna, Boastoffa
SM Jørgen Kristensen
7. Østerbro, København
SM Michael Rex
PF Ole Blach Pedersen
PF Frank Bjøland
Skovens Søner, Langsø
PF Morten B. Andersen
PF Hans Bach
PF Leif Christiansen
5. Sønderbro, København
PF Jesper Madsen
PF Verner Jensen
1. Ebeltoft
PF Tom Pedersen
PF Erik Hansen
5. By, København
PF Jens Anker Willumsen

2. KL. RIDDERE

5. Sønderbro, København
PF Jesper Madsen
PF Verner Jensen
Aalborghus, Aalborg
PF Jørgen Brandt Jørgensen

3. KL. VÆBDERE

5. Sønderbro, København
PA Jørgen Brandt Jensen

7. Østerbro, København
PF Ole Black Pedersen
Emdrup trop, København
PF Finn Skumpe Barnholdt
PA Søren Pluto Pedersen
Sdr. Omme
Ole Majland
Peder Majland
Muskatarerne, Vejle
Mogens Bay Jacobsen
Peder Bay Jacobsen
Aalborghus, Aalborg
Niels Peter Møller
Store Bjørn, Hambæk
PA Henrik Chantelou

4. KL. VANDRINGER

- 100 KM
2. Absalon, HKD. København
Ole Westh Madsen
Ferenz Egi Nielsen
Hjalte, Roskilde
PF Hans Henrik Hansen
PF Paul Steen Rasmussen
PA Lars Skytte Jensen
Mikkal Skov, Dragør
SM Carsten Holm
SM Carsten Henrik
Phillipsen
SM Palle Stanley Segner
SM Mogens Hansen
Muskatarerne, Vejle
Steen Gustavussen
Torben Michaelsen
Flemming Bo Christensen

- 75 KM
Mikkal Skov, Dragør
PF Johnnie Krogh
Karl af Riise, Sorø
Niels Chr. Petersen
Hans Henrik Petersen
Peter Thomsen
Claus Simonsgaard
Jørgen Nielsen
Ingvar Hansen
Valdemar Attardag, Aalborg
Niels Chr. Andersen
Mogens Juel
Virum trop
PF Stig Therkildsen

- 60 KM
Hans Tausen, København
PF Flemming S. Jensen
PA Tonni Christoffersen
PA Stig J. Hasselbalch
Jens Kristensen
Bjarne V. Hansen
Virum trop
PF Uffe Kieldberg Jacobsen
PA Michall Prosz
Jes Bergholt
PA Søren Storm Simonsen
Bjarne Boesgaard
Peter Gjesager
Anders Christensen

Redaktionen sluttet
28. november 1964

og langsomt. På dette tidspunkt ankommer det andet hold, gensynsglæden er overvældende, det føles som om man har levet i vildnisset i årevis, og af samme grund meget sjældent ser andre mennesker.

Sten på sten:

Der er is på vandspanden, da de står op og lidt sne på jorden, luften

Ja, vist er spejderhallen praktisk!

(»The Scout«).

er helt frostklar. Helt ufrivilligt begynder de ellers lidt lade Bjørne at hoppe omkring med hurtige bevægelser for at få varmen. I dag skal varden åbnes, der skal skrives og varden skal bygges større, idet det er meningen, at hver mand, efter at den er lukket til igen, skal lægge et par sten eller tre på, således at den efterhånden er vokset til en anseelig størrelse. Det er sjovt at se de gamle navnetræk på lærredet, og hvem der har været der flest gange. Da ens fingre er helt følelsesløse af kulde, bliver signaturen ikke videre køn, men det er ligegyldigt, man kunne for den sags skyld have sat et kryds, det er fornemmelsen af, at det her det er vores og kun vores, der betyder noget, fornemmelsen af at vi der har noget, der binder os sammen i et fællesskab, nemlig kendskabet til varden på Söderåsen.

Med den dejlige følelse af at have udført noget betydningsfuldt bryder vi rastpladsen og fortsætter vor hike i hver sin retning.«

Jens.

VINTERHEJK

bliver endnu mere spændende når man har den helt rigtige udrustning

Lama „Dynella Nylon“

sovepose er simpelthen den varmeste og bedste sovepose man kan få. Udvendig er der nylon, der skyr vand og snavs. Fyldet er af terylene, der har thermoegenskaber. Farve grøn/mønstret, vægt 1300 g, 185 cm .. kr. 150.00
Samme i posetæppe, 1500 g, 200×150 cm kr. 159.00

Bivuakovertræk

imprægn. khaki m/ lynlås til
sovepose kr. 45.00
til posetæppe kr. 48.00
Omrulning PVC, på lærred,
190×95 cm kr. 19.50

Ponsjo

Nylon, vægt 500 g kr. 88.00
PVC, på lærred, vægt 1600 g kr. 64.00
Oprigningssæt incl. gavl .. kr. 41.00

Lygter

Hellesens »SPOTLIGHT« er solid og driftssikker og kan ikke ruste.

3 celled stavlygte kr. 15.50
2 celled stavlygte kr. 12.50
2 celled mindre model kr. 9.85
Alle priser er med elementer.

Slireknive

Først nu er det lykkedes os at fremskaffe en erstatning for de slireknive, vi har manglet siden juni 1964. Det er vesttyske slireknive af prima fabrikat.

Slirekniv m/ sikring kr. 21.50
Slirekniv m/ merlespiger kr. 31.50

Depotet

har et meget stort udvalg i skuldertasker til spejder- og skolebrug, f. eks.

Vandretaske m/ 2 rum og indvendig lomme
og lynlås i klappen kr. 20.50
Svær skuldertaske, grå, oliven, khaki eller blå,
1 rum og 2 indvendige lommer kr. 22.75
FF taske, grå eller khaki kr. 27.85
Taske, grå med skrå lynlås og meget rummelig kr. 28.50
Kursustaske, grå kr. 38.00

KORPSKONTOR:

Frydendalsvej 32, København V.
Tlf. (01) 83) VE 3666 og 3650.
Kontorid: 8-16. Lørdag lukket.

REDAKTION AF KORPSSETS BLADE:

SPEJDERSPORT
Lektor Svend Ranvig,
Kongebrovej 28, Søre,
Tlf. (03) 635) Søre 857.
SPEJDERNES MAGASIN
Kontorchef Jørgen Tvergaard,
Ellegaardsvej 13, Trørød, pr. Vedbæk.
Tlf. (01) 89 16 19.

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39 . København K. . Telf. PA 4526

Odense:	Århus:	Aalborg:
Klostervej 19	Frederiksgade 69	Danmarksgade 3
Telf. (09) 11 24 18	Telf. (061) 3 36 13	Telf. (081) 3 87 33

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger